

У Новоме Саду 10. јула 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду Рјучијом се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Kamenic, (Srem) Surčin). — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Врућина је, псећи дани . . .

Врућина је, псећи дани
Настали су већ, —
Као да је угрејана
Еуропска пећ.

Ако видиш мали облак,
То је само дим,
Јер је мозак узаврео,
То јест тамо њим'.

Да им лакне издувају
Коју речицу;
Измишљају атентате
И на дечицу.

И кад легну под комарник
Да одспавају,
Онда им се гадне жеље
Разбунцавају.

И сневају о ножићу,
Ти шахтери зли,
Којиме би српском телу
Жиле потсекли.

Ил сневају о авану,
Што га лије стра,
У којем би цело српство
Сатрли у пра.

Пуштајмо их своју пакост
О нас дробати.
Све на рачун псећих дана
Мора с' одбити.

Један осврт преко Саве, а уз то један
предлог.

Може човек бити највећи противник наименовања, па ипак му хоће каткад да истрчи из уста реч: *Проклети избори!* Можда избори, особито сада у Србији, неће бити баш тако проклети, али неки људи пред изборе бивају врло *неблагодарни*.

Ко чита шта данаске о српској влади пише „Пешт. Ллојд“ тај се тако зажели да чита „Српску Независност“, да му души одлаче, а кад узме да чита „Српску Независност“, онда се каје што није остао при „Ллојду“, јер „Ллојд“ бар није српски лист, а не мари баш много ни за независност српску, па кад човек узме његове немачке речи, па их схвати мађарски, а чита и чивутски (т. ј. натрашк), онда то може да разуме, — али кад у српскоме листу нађе „опет то, али (ни)мало друкчије“, онда се тако развесели, као да се напио чивутска сирћета из српске чугуре.

Лена је то ствар опозиција влади — ако је умерена, она уме рећи да натре влади под нос, а ако је умерена, она не уме рећи да јој довољно спендира — али била она каква му драго, за сваку опозицију иште се пре свега: рђава влада; што гора влада то оправданија опозиција.

Радикална је влада у Србији за неколико својих месеци ишчистила бар једну четврт Аугијеве штале, коју је Гарашанство инаугурирало, па су још ипак остале чисте руке; побацала је и оно ђубре, које је Мита Ракић звао дуваном, па су јој ипак остале чисте руке; она је нагазила на гвоздене путеве, повукла вагоне, који су пошли у економску пропаст српску и вратила их правцу правом и здравом, она је утрла и друге путе, којима се вратише и враћају се пријатељи српски мајци домовини српској; још није

ни доспела до соли а већ је показала своју солидност; она је на најбољем путу да покаже шта могу учинити мудри, поштени и енергични људи. — е али долазе избори, и избори не питају: где ти је српска увиђавност, већ голицају партијску бесомучност, и то је голицање тако јако да се све друго заборави, само нека у сабор уђу два-три посланика више, који ће, до душе, тако исто поштено радити за бољитак Србије, као и сви други, само што неће имати у џепу пасош радикалан, него какав други.

Проћи ће избори, доћи ће скупштина, споразумеће се на њој братски радикали и либерали, јер ако их што дели, то иде на друга, доколнија и мање опасна времена, а сада ће сложено дизати част и снагу Србије, — али ко ће избрисати ону срамну каљотину, оне лажи и опадања, којима сада страначка страст пуни своје органе.

Но кад већ не може друкчије да буде, кад већ људи у очи избора не могу да трпе разборитост и истину, а оно хајде нека се још који дан пише овако: „Данас у Србији влада анархија“.

„Србија још никад није дочекала горих дана од ових“.

„Наша влада шурује са разбојницима.“ и т. д. Нека се пише и тако, али само нека се на челу листа стави ова опомена:

Умољавамо потомке наше, којима дође у руке овај број нашег листа, нека имају на уму да ми све што је гадно у овом броју пишемо у очи избора, који су нас тако заплашили, да не у мемо писати пером српским, него само пером партајским.

Под том каутелом нека је просто, ако се уме писати и још бесомучније. Али без те каутеле гадно је, прегадно.

ПОДЛИСТАК.

О еманципацији женскиња.

Концепт за јавно предавање, које би имала каква госпођа да држи.

Поштоване слушалице!

Тако звани јачи пол — или господари, као што се они радо називају — узео је, осим многих других привилегија, као неки патенат на држање предавања. Они су присвојили тај монопол за себе, јер нису имали утакмице, конкуренције; али, као што и сва скоро остала њихова права, која су они себи насилно присвојили, тако и ово важи им само дотле, док ми — још јачи пол — наше право не изнесемо на среду. Па као зашто, да ми то и не учинимо?

Тек ваљда не за то, што респектирамо њихов већи говорнички дар? — Боже сачувај! Ако има још збиља нека женска, која у ту басну верује, она само нека саслуша неколико здравица при свечаним обедима, или, ако јој то није доста, нека прочита ма који скупштински извештај. То ће јој зацело бити доста, да у њој затре и последњи траг предрасуде. Запитајте само ђаке о предавањима њихових професора на универзитетима па ће те чути,

Шта је далеко, — а шта није.

Далеко је од бога до ђавола, — ал није далеко од наших архијереја до назаренства.

Далеко је од неба до земље, — ал није далеко од шовинизма до пропасти.

Далеко је од лудости до мудрости, — али од мудрости до лудости много је ближе.

Далеко је (на жалост нашу) од „Браника“ до „Заставе“, — али је близу (на радост туђу) од „Нашег Доба“ до „Турског Народа.“

Далеко је од Срба до непатриотизма, — ал је близу од погажених права до индиферентизма.

Далеко је од Петрограда до Берлива, — ал је близу од козака до јункера.

Далеко је од Ловћена до Авале, — ал је близу од слоге до среће.

Далеко је од Мраше до митрополита Михајила, — ал је близу од краљице Наталије до драгог јој сина.

Далеко је од наших богаташа до „Стармалог“, — ал је близу од „Стармалог“ до дефицита.

— Д —

како су иста несносна, да полуди човек! А онда запитајте оног скупштинара или овог професора о предавањима, која им код куће њихова жена држи па ће те чути, с каквим ће вам страхопоштовањем о томе говорити.

Исто вам је тако и са говорништвом: међу свима говорима, које су духовити говорници нашег времена обелоданили, нема ни једнога, који би се тако радо читао, као Сваш-Пелине придике.*) Не, поштоване госпође! Нама не сме имповирати говорнички дар наших господара. Нека се они размеђу, колико им је воља са њиховим Филиликама, Демостенима и Цицеронима — ја бих свакога од тих разметљиваца са свим мирно да запитам: „Јесте ли ви икад чули разљућену пуницу, кад држи говор?“ — Ако је збиља чуо он ће с места да занеми. Он мора ћутећи да призна, да је међу тако званим господарима света био само један Демостен и само један Цицерон — па и њих је жена родила! — а нико и не сања о оној грдној множини женскиња, која би само са једним бољим „фертом“ оба та славна говорника ућуткала. Па тек само, ако се сети, на оно што је сам код куће чуо, таки ће бити поражен, да му никад више неће на ум пасти да се чуди, ако нека жена, као ја ево са, ступи на говорницу.

*) Види „Жижу.“

Чудан поздрав.

Кад је „Турски Народ“ написао павегирик пок. Јаши Игњатовићу, рекао је и ово: „Поздрави на оном свету Светића, Стерију, Симу Сарајлију и др. Реци им да Србин још живи, да је — несретник.“

Тај поздрав има смисла т. ј. ако пок. Јаша не заборави казати, да је тај поздрав од — Јоте Грујића.

П у с л и ц е.

△. Кажу да ће Турска приступити тројном савезу, само се још не зна хоће ли то бити одмах, или таки, или кад прође опасност рата.

✕. Вели се да неће бити скоро избора патријарха, „јер је опасно време.“ Не знамо по каквом је то искуству, да је баш у опасна времена добро, ако је какво тело без главе. Ми ко видимо, ако немамо главе не можемо ударити главом о дувар.

○. Ајде можда је истина да сада у Србији има много разбојника, — али бар сада нису више на влади.

⊕. Некима у Немачкој није право што је Русија узajмила два и по милиона франака. Не боје се они од руског зајма, него од руског враћања зајма.

□. Код Крижеваца кажу, да се виђа мати божија и то у једној малој руници. Та прича годи су-

За то — на ствар!

Већ је доста година протекло, како су први јутарњи зраци еманципације женскиња обасјали полууспавано човечанство. О кад се почеше будити, раздрешивати, стресати! Добош удари на ларму, звона почеше наопако лупати а сви књижевни стражари и „вертери“ нададоше дреку: „Ватра, ватра!“ — јер, заслепљени новом светлошћу, помислише, да ће целу друштвену зграду пламен да прогута. Чак и наши естетични инвалиди поскочише на ноге лагане и са свију крајева света потекоше потоци мастила, да угасе ту јасну светлост.

Ах, на жалост, рано сијнуше зраци ти! Читаве шуме филистара прекрилише зраке тог светлог сунца а кукњава њихова мало земљотрес не изазва. Смела мисао, која се као сури орао залепршала и полетела у висину, паде доле као — гуска и од грдне множине књига у томе правцу писаних, продреше само неке незнатније из књижаре у читалачки свет; остале су, као и лирски покушаји младих песника, с тешком муком по неутрвеним путевима продирале у публику т. ј. на центе у трговине а табацима преко тезге у народ.

„Тако се свршио први пунски рат,“ али он беше предигра за доцније победе, које су неумитно водиле пропасти Картаге или да се јасније изразим: за доцније по-

јети бана Хедерварија, — јер он воли да је у Хрватској све што не припада владиној странци мање од маковог зрна.

*. Сад се већ иде и на двоколицама у Париз. Али за тај пут мора човек имати не само двоколице него и доколице.

✠. Даклем добили смо нове мале форинтаче. Оне до душе неће поплавити сиротињске џепове, ал ће нам поплавити прсте, којих се о њих очешу.

✠. На истим банкама имају и два анђела, један анђел мађарски а други немачки, један седи а други чучи, словенски анђео сигурно чека достојнију позу.

∞ У Србији ће се правити барут од сламе. Не знамо, да ли ће се на то употребити и она празна слама, која се сад тако живо по новинама млати. Ако није довољна, могли би и ми браћи прекосавској различну порцију лиферовати.

Женска слабост.

„Слабост“ жена много више вреди, него мушка тако звана: „снага,“ јер са „снагом“ жену не победи; али жена слабуњава, блага, победиће — и самога врага!

Др. Казбулбуц.

беде, које ће да отклоне привидно надмоћије слабијег дела човечанства.

Реч еманципација је лозинка нашег доба и за то је будућност угњетених. Пре неколико столећа била је на дневном реду еманципација Чивута а пре неколико година еманципација црнаца. Па докле се дошло са тим тежњама? запитајте данас, које су прве велесиле у друштву, и сваки ће вам рећи: „Капитал и штампа.“ — Питајте даље: „Ко су преставници тих двају велесила?“ на ће вам се одговорити: „Они, што смо их ми еманципирали. Капитал је у чивутских барова а штампа у рукама црнаца.“

Сад смо ми на реду. Зашто не би ми биле наскоро трећа — или зашто баш не и једина велесила? Ко су наши противници? Људи то тек не могу бити. Та они су већ столећима онако ћутке признавали сва наша човечанска права и не само то, него — ако су мало галантни били — они су нам анђелско наше порекло признавали и кад би дошло до јавног гласања, ја сам уверена, да ни један једити међу њима не би тврдио, да он више воле Чивуте и Црнце, него „обожавани женски пол.“ Бар се ни једном од њих неће учинити то моје очекивање као нескромно и претерано.

Оно је врло лако показати, зашто први покушај није испео сретно и на наше задовољство. Има једно старо *

Ђира. Јеси ли чуо да су у Темишвару затворили Пишпека.

Спира. Пишпек, пишпек, па тако се маџарски каже владика. Да није то од куд наш негдањи ускок-прота. А за што су га затворили?

Ђира. Због неког великог ал прљавог згодитка на малој лу-

трији.

Спира Е, овда није он; јер његов велики, прљава згодитак био је на великој лутрији.

Натпис на једном гробу.

Овде лежи цинцар Јова

Он је новце своје крио.

Цинцар Јова сад је *мршав*

— Ал новац му *оживио*.

Шишко.

Ђука. Зашто се учитељски збор састаје у Кикинди?

Шука. За то, јер су учитељи желили, да се састану у Новом Саду.

Ђука. А зар Шк. Савет мисли да учитељи сами не знају где им је најзгодније место за саставак.

Шука. Не пита се где је најзгодније место за који саставак, главно је то, да се учитељи и у најмањој ситуацији осећају као минорени, — за то их није могао минута ни овај рен.

питање, на које је врло тешко одговорити, које опозицију увек у неприлику доводи — а то је питање: „Шта ви управо хоћете?“ Ето то је питање, које је у првом рату борцима за ослобођење женскиња избило оружје из руку. Они су били спремни са безбројним доказима, да положај жене у друштву треба да је другачији; али какав треба да је, о том нису имали времена да мисле.

Сад смо већ напредовали. У годинама, које су од то доба протицале, држани су далеко од нас у американским државама велики а по салонима за играње у Копенхагену мали скупови, на којима се то питање претресало. До сад већ има читава библиотека о способностима, правима и потчињености женскиња, и већ се млога маленкост нама одобрила, само да се ућуткају наши велики захтеви. Ми већ имамо по неког калфу и касира, па онда неколико телеграфисткиња, па овда лито-, фото- и типографисткиња; па да буде потпун виц дозволили су нам и неколико женских универзитетских ђака. И учитељица имамо већ доста и господа се побринула, да свакој према способностима“ место и положај определе и сад вичу, да су учинили доста за еманципацију. Али са доказима учтивости и милости њихове нећемо и не можемо се ми задовољити. Сад смо ми са одговором на оно питање потпуно на чисто, и ако нас сад нама наклоњена госпо-

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Малом Милану причао сам о премудром Соломону. Између осталог рекао сам му, да га је жена, баш кад је он поред прозора пролазио, полила водом, а он јој није ни речи рекао а камо ли да се једио.

Милан ми па то одговори: „Ал' шта ти знаш, браца, можда је тај дан био водени уторак, кад женске поливају мушке, па јој за то није хтео ништа рећи!“

Ј. Воцин-Мањин.

Сека-Мара увек храни свилене бубе, па је чула од „инспектора“ да је соба у толико боља за хранење у колико има више прозора.

Кад је сека-Мара дошла у неко место где је био неки двор, рече:

„Овде би се могле добро равнати бубе, где који су прозори!“

Ј. Воцин-Мањин.

Једина стара мајка изгубила наочаре, а хтела је да нешто шије. Шити би још могла крјекако и без наочари, ал није могла без њих да удене у иглу. Она зовне Једу да јој удене у иглу.

— А за што не уденеш сама.

— Не могу без наочари, јер ето видим две игле.

— Па знаш шта, мајка, удени најпре у једну, па онда у другу.

Ј.

!!!

Три прилике могућност ти дају да се чудиш човеком својству: при *нијанству*, при *новчиној кризи* ил' при *злобе* пакосном растројству.

Др. Казбулбуц.

да запитају, каква нова права ми тражимо, од чуда ће се прекрстити, кад им ми одговоримо:

„Никаква! Ми само тражимо да нам се признају она права, што их ми већ имамо и која смо од увек имали.“

Ми не тражимо, да се прошири уплив, кога су жене од створења првог пара људи на друштвене одношаје и на историјски ток догађаја у свету имале; јер тај уплив је и сувише велик; али ми са правом тражимо — не као милостињу, него као свето наше право, да нам се тај уплив мушки и отворено призна.

Зашто да се свако ђаче учи дивити Темистоклу, кад ни сам учитељ не зна, како је било име жени његовој, која је као што Темистокле и сам признаје, исто тако њиме владала, као што је он Атињанима владао? — Зашто се толико много говори о Жону Марлбору а тако мало о жени му Сари, кад и сам Волтер признаје, да би се све заслуге њеног ратоборног мужа у пар њених свилених рукавица стрпати могле? — и зашто се вечито говори, да је Фридрих трећи неограничени начин владавине увео, кад би много ближе истини били, кад би рекли, да је тај начин владавине завела Софија Амалија и т. д. и т. д.

Ми тражимо, потпуну и непристрасну ревизију светске историје, да се јасно и неприкривено изнесе наша

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Чика Матин сан.

(Па да човек не „ропће“ на судбину!)

(ПРЕРАЂЕНО)

Чика Мата зна, дабоме,
да су снови лаже,
али опет, да по неки,
и истину каже.

Једне ноћи присни му се,
неки стари дека,
па му викну: „Мато! Мато!
послушај менека!“

„Кад отвориш очи сутра,
крај прозора седни,
па на кола, што пролазе,
бадрим оком гледни!“

„Укаже л' се фијакер ти,
из левог сокака,
тог' се држи, тај ти носи
срећу из буцака.“

„Пази добро, какав број му,
на колима пише,“ . . .
— (чика Мата чисто не сме,
у сну ни да дише) —

„Тај број одма,“ — вели дека, —
у лутрију мећи!
на екстрато можеш лепу
ти сувицу стећи!“ . . .

Сав окупан сад у зноју,
чика Мата скочи,

па још 'нако пунац буне,
трља саве очи.

Код прозора чек, гледа,
(такви снови вреде!
та за тренут може човек,
да се спасе беде!)

Сада ено, из далека
иду кола ближе,
(чика Мати узбуђење,
седе кике диже)!

Избуљио очи силно,
да *нумеру* спази,
(већ се види к'о кроз маглу,
на богатства стази)

И ено је! . . . Која ли је??
(жалосна му срећа!)

На колима нумера је:
деведесет трећа!

Др. Назбулбуц.

М а л е р.

— Добро јутро Јулка! А што си ми тако невесела?
ваљда си што неповољно сањала.

— Е моја Анка! да си ти у мојој кожи, знала
би овда.

— Па шта је то тако страшно?

— Е, престави себи само, јуче ме запрочише два
ђувегије, а ја могу каже мати само за једног поћи.

До душе то и јесте малер.

Б.

моћ и наш уплив у свима јавним, државним и друштвеним односима.

Нека господа слободно ни мало не лупају главе своје о томе, како ће нам дозволити приступ у државне службе; јер је то потпуно излишно. У истини нема ни цигло једног високог положаја и звања, које ми у разна времена нисмо отправљале — и нико није ништа на то рекао, без приговора па и без протеста. То није само пушта тврдња, него чињеница једна, коју сам народ признаје и која се може у свако доба доказати. Сваку од мојих поштованих слушалица могла бих да запитам, шта више, ја апелирам и на искреност својих слушалаца па и на х'ћу да замолим, нека ми одговоре: зар они нису познавали овог или оног чиновника, који није био ни чиновник, него само пуномоћник своје жене, и то још саврло ограниченим пуномоћјем? — Па ако! Нека ти мужеви и од сад, као и до сад сачувају свој положај и своје достојанство; али у име правде и правде тражимо ми, да и њихове жене имају удела у частима за дела, које оне саме руководе.

Пре свега требало би већ једном престати чиновнике одликовати са лепим старим титулама; па би требало тако удесити, да н. пр. сви они саветнички називи искључиво пређу на нас, чиновничке жене; уз неку госпођу надзорниковицу, капетаницу, чланицу касације и

т. д. не би смело више ни помена бити о надзорнику, капетану, члану касације и т. д. Па и ордени треба нама да се дају. Треба их само мало боље погледати, па ће сваки живи увидети, да би они много више приличили као украс лепог женског врата, него што виси на прсима каквог суморног научењака или намрштеног војника, па кад се таковски крст даје којекаквим Чивутима лиферантима, који свог века нису ни омирисали барут а камо ли какву победу извојевали, зар не би онда боље било, да се тај крст даје жени, која не само да зна да управља и господари, него је у свако доба спремна, да за своја права полети и у — косе?

Па и од имена, која човек као грађанин има, многа би требала жени да се дају. Зар нема н. пр. жена, које исто тако имају својих добара као и свог мужа, па се ипак он назива поседник? Ако баш нећете такву жену да назовете поседницом добара или поседницом поседника, зашто је не би онда просто назвали госпођом поседницом? Кад се ма који готован, који бар десет година своје рођене ципеле ларнуо није а камоли да је сам за двор радио, може назвати дворским ципеларом — зашто да се онда његова жена, која не само да надгледа целу радњу и дућан, него сама управља еспап за двор, зашто — питам ја — да се она не зове госпођа дворска ципеларка?

(Свршиће се).

Солидност мајстор Виданова.

До сада је мајстор Видан
Пијо с друштвом и ноћ и дан;
Сад га друштво залуд чека
— Видан је „солидан.“

Само ја му каткад шапнем
Солидан си, лоло?!
Дабогме солидан,
Јербо пијеш „оло.“

Др. Казбулбуц.

Чисто српски.

Један Шваба из Бочари купи једно кљусе на нашем вашару од једног Србина, који није ни мислио продати своју мркушу, па с тога и није понео са собом пасош. Кад се Шваба баш својски наклатио и кад Србин виде, да му овај даје што баш не вреди — зацени мркушу, и у две у три речи — погоде се. Србин к: же да нема пасоша, ал чим дође кући, одмах ће бити за тим да на пошти пошље. Кад је Србин дошао кући, а оно које неки сватови, које свечарства, које пак друге неке теревенке — не дадоше му, да пасош извади и Шваби пошље, сасвим и заборави братац. Шваба је задржао код себе пет форинти, док Србин пасош не пошље. Чек'о Шваба и чек'о — да му побеле очи, већ му и писмоноша био сав крвав кад га види, а он опет овом додијао с питањем: је ли дошло какво писмо из А.?

Кад види Шваба да Србин никако не шиље, а рад би био да се опрости кљусета, јер је мркуша, нузгред' буди речено, била „сипљаива“, пошље Србину писмо овог садржаја:

Комшија! Ти газала оче мене тади пасош на мркужа тај, не пошле ја оче бротам на нега, страво кашли, нече јести ни тулеј ни злама, оче соб. Ја нема соб, нече тржим нега, оче бротам у Хацфелд биче маркт. Ја оче фарквис тоце, хајт—моринг фарквис. Ја сови: Јоһан Пауер.

Пошто Србин ово писмо (чисто српски) није могао да прочита, донесе га до мене, ја му прочитам од речи до речи а уједно га препишем, да и читаоци „Стармалога“ виде, докле су бочарске Швабе дотерале у српском језику.

Б.

Рек'о ми је да гледам.

Некакав бакал у Мостару био дужан једноме трговцу нешто пара. Трговац је чекао дуго, па један пут дође и запита дужника; је ли му прибавио паре, а бакал се стане тужити да нема пара, ама ће наскоро бити. На то му трговац рече: „гледај бога ти до нећеље“, и оде. Бакал је имао обичај свако после подне лећи у дућану па заспати; но тај дан не лијегаше. Комшија га запита: што не спава? — на што ће бакал рећи: „Ама, добар чојече, спавао бих, ама ми рече онај трговац да гледам све до нећеље, како да спавам кад морам гледати.“

Варјача.

Женин језик.

Женин језик, браћо,
Нема милосрђа.
Женин језик мач је оштар,
И жена неда, да тај мач зарђа.

Лале.

Отац пише сину.

Писао син оцу да му пошље 10 ф. да да стражмештеру, да изради да добије „урлаба“ о ускреу. Отац му на то одговори:

„Мили сине Радо, није то тако кашто ти мислиш да ко снај ја имам десетица, кажи твоме „штражмештеру“ нек он мени пошаље десетицу па ћу и ја доћи у Пешту да служим, незнаш да твоја мати и твој лала нема шта да обује, Ката твоја добила ономад сива имениу је Марко и он те поздравља Деса одбегла за Воју Дрпивног нашла за кога ће ми смо сви здрави и поздрављамо те и Ката је здрава само још није сасвим оздрвила, поздрављате шогор Дрпа Воја барна, што смо га на кулском вашару јесенас купили за осам воринтача црко, твој отац завршује ово жалостиво писмо у нашој соби.“

За верансст преписа сведочи: Послао:

Кеверишанин.

Ј. Воцин-Мањин.

Свашта има сзоје добре стране.

Кад се човек стар ожени,
Зло је, — али много мање;
Њега барем неће дуго
Морити кајање.

Шишко.

Најновији лек.

Боловала снаш Пела од назеба. Лекар јој казао, да пошаље свога чика Грују у апотеку, да купи једну флашу „францбрандвајн“, па да њиме трља тело — Кад чика Груја дође са њиве кући, вели му жена, да иде и купи јој тај лек.

„Шта наопако! Зар су они већ и у лекове своје прете пружили?“ — узвика се чика Груја. „Та муку им њихову, то неће бити лек, него прави отров! Не дам ја то теби ни за живу главу!“ ... Шта мислите, шта је јадник разумео? Он је разумео, да је она рекла: „финанцбрандвајн“, па се онако узвикао.

Др. Казбулбуц.

Искрен крадљивац.

Судија: Но Јанош колико си гусака укро?

Јанош: Молим покорно шест, ономад две, а у недељу три.

Судија: Па то је тек пет.

Јанош: И сивоћ сам једну, ал ево уватише ме ваше плајаши.

Б.

Опет малер.

Кум Шуца се сам бријо, није он тражио бербера. Једаред му се у полак бријања измакне бријач и падне му на ножни палац, те се о незграпан поклат сломије. Шта ће сад? викне жену из кујне да дође унутра.

— А шта ћу ти? чутуро винска — одговори ласкаво кума Пела.

— Та да ме обријеш.

— О часни те крст потр'о а чим ћу те ја обријати?!

— Та твојим језиком, није ни ова бријачица била оштрија. **Б.**

Фрајла Тинка.

Тинка нема велика мираза,
а и није бог-зна како леца;
нема накит, нема ни одела,
па ни оног — с' опростењем — репа.

Нема кућу, нема удварача,
нема мајке, да за ћерку спрема;
али све бих прегорео радо,
само да још и језика — нема!

Др. Казбулбуц.

Није право.

Један поштар држао је увек много вашака, што по реч: више керова него пријатеља. Један је од тих вашака додијао био свом комшилуку. Кад га једно јутро увати комшија, — поче га ђаволски воштити, да му је дреку чак и господар његов чуо, па разјарен истрчи напоље баш кад је овај пустио кера, те запита бесно: како сме он његовог кера тући?!

— А јесам ли ја дужан сваки дан вашег кера ранити. Та ако је таки налог, онда неж иде од нумере до нумере, а не све у моју кућу, дода јетко деда Штева.

Б.

Лешник. Господине Перо, болест вашег стрица окренула се на горе. Нисам сигуран да ћу га моћи спасти и ви треба да сте на све приправни.

Пера. На све да сам приправан?! То не, — јер ја имам још два брата, и тако могу само једну трећину наследити.

Очева мајсторија.

Седоше за трпезу и мати донесе пуну чинију обарених кромпира.

Отац. Е, децо, сад једите кромпира, што год више можете; па ко поједе највише кромпира, тај ће после добити комад меса.

(Деца једу, једу, све се гуже са кромпиром.)

Отац. Е сад ми кажите, који се од вас највећма набокао кромпира?

Деца (сва у глас). Ја. Ја. Ја.

Отац. Е кад сте се сви набокали кромпира, онда ћемо месо оставити за сутра.

Упражњено место.

У некој менаџерији био је и један дромедар, којег су морали здраво финим јелом хранити. Један слуга је имао налог да дромедара храни, и да му сваке недеље шест флаша бургундска вина за напитака даје. Поред све те неге дромедар је ипак цркао. Онда се слуга нечем досети, написа молбеницу у којој мољаше, да се упражњено место дромедара њему даде.

Позив у С.

Ко новости радо чита
Нек у С. похита,
Звали га, не звали, —
Ту је језик сваке жене
Један журнал мали.

Боји се —

У М. има лепа сала у којој се држе балови, само што је у њој страшна промаја. Једаред запита неко господина Н.

— За што ви не долазите на наше балове?

— Бојам се.

— А од чега се бојите?

— Бојим се да не добијем кијавицу, — или да се не заљубим. А да ми се деси обоје једаред, то би био ужасан малер.

У неком позоришту у Берлину где је била велика гунгула, случајно један младић очепи једног официра. Он се таки почео извињавати, али официр то није ни слушао већ повиче младићу: „За кога ви мене држите?“

Младић. Ја вас држим за изображена и увиђавна човека. А молим, за кога ви мене држите?

Официр. Ја вас држим за будалу и за несмотреног ветропира.

Младић. Жао ми је; јер онда смо се преварили, и ја и ви.

Шетала се два поћника око поноћи по неком парку. Један ће запитати: шта мислиш, колико може бити сати? — На то одговори други: чекај, сад ћу ја запалити жигицу, — баш ту је сунчани сат па ћемо видети.

У Француској је пре 50 година живео један филозоф. Био је болешљив и увек суморан, меланхоличан. Све се бојао да ће га бог казнити, за то што је атеиста (што не верује у бога).

Михаљ бачи из села Фелдвара имао је дугачку браду, густе обрве и дуге зашиљене бркове. Он се поносио тиме што таки јуначки изгледа. Једаред ми рече: Снаш коншија, ја имам така јуначка изглед; снаш баратом, ја кад се погледам у огледала, ја се уплашим сама од себе.

Благонадежно Ђаче. Отац, ти мени мораш наћи другог учитеља.

Отац. А за што.

Бл. Ђ. Па овај ме увек пита оно, што незнам.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАС.

WWW.UNILIB.RS Преводим ремек-дело дичног маџарског песника Им-
бре Маџача. Делу је наслов:

ЧОВЕКОВА ТРАГЕДИЈА.

Са првом трећином тога рада већ сам готов и по томе видим, да ћу од пр. 10—12 недеља моћи довршити целу књигу. Довршићу је, — ако бог да — и онда, ако наше данашње прилике досућују, да и не угледа света, — но са свим је природно, да ће ми се посао већма милити, ако унапред стечем уверење, е ми труд неће остати у рукопису. За то и пуштам овај предходни оглас у наш мали српски и хрватски свет.

Одлучио сам да покушам књигу ову издати својом накладом. Књига ће изнети око 13 штамп. табака на финој артији. Цену јој стављам 1 фор. 50 н. (За Србију 3 дин. и 75 пара).

Молим дакле свакога, ко жели дело ово имати, да ми се што пре као предбојник јави. Скупљачима предбојника дајем једанаесту књигу на дар. Оним појединцима и скупљачима, који ми пошљу новац пре изласка књиге, послаћу је о своје трошку, осталима пак послаћу је о њиховом трошку уз поштанску накнадицу (per Nachnahme).

Ако ми се јави 600 предбојника, који би књигу ову хтели имати латиницом штампану, ја ћу је дати штампати и латиницом.

Молим пријатељске листове српске и хрватске, да овај оглас прештампāju

У Каменици, о Петрову дне 1889.

З. Ј. ЈОВАНОВИЋ,
(Kamenic, Srem.)

РЕД ШЛОВИДЉЕ.

Пошт. лађа
од 8. марта

1889. до
даље наредбе.

- Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН, ТИТЕЛ: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне
Из НОВОГ САДА за ПОТИСКЕ СТАНИЦЕ: сваки дан осим петка у 5¹/₂ сати после подне.
Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне.
Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5¹/₂ сати после подне.
Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ: сваки дан у 10¹/₂ сати пре подне.

ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

Молим да се чита!

Нема сумње да све што је природније то је боље, те као што бива код многих земних производа, да земљиште и поднебије дају им изврвност и доброту, то бива исто и код маслиновог зејтина.

Мој зејтин „луштички“ је кусан, слadak и мастан што нијесу они који се данас по многим мјестима употребљују. Он је цијењен и ошће, гђе маслине рађају а и у самом Спљету добављају га отменије породице за своју домаћу потребу. Тај зејтин добављам ја непосредно из најчистијих кућа те је у сваком погледу чист, што не бива иначе у трговини пролазећи кроз многе руке и разна спремишта.

Разашиљем га поштом уз поузеће у посудима (Blechbüchse) од 5 кила по фор. 4.— франко а пошто се све само собом препоручује најбоље, то молим да се покуша.

Односне цијеновнике на захтјев шаљемо бесплатно и у свако доба.

Никола Михајловић
Castelnuovo di Cattaro Dalmacia

ФРАЈЕ ХРИСТОФА

БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичких особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

Фрања Христоф, Берлин и Праг. 1—6

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под. Стовариште у Н. Саду код Ј. Стефановића.

Ја Ана Чилаг

са мојом 185 центиметара дугом див-лорелен-косом, добила сам је 14-то месечном употребом помаде, коју сам ја сама пронашла. Ова је помада једина помоћ против опадања косе Она унапређује растење косе и јача власиште Код мушких проузрокује брзо и снажно растење бркова и браде, и у опште даје длачици већ после кратке употребе природну сјајноћу и лепоту, сврх тога чува је до у најдубљу старост од преране оседлости. Цена је једне тегле 2 фор Разашиљање дневно на све стране света одмах по плаћеном готовом новцу или унаточ (Postnachnahme).

CSILLAG & COMP.

Budapest, Königsgasse
куда треба све наручбине слати.

При наручбини од 6 тегли на више 25% попушта и плаћена поштарина. 9—20